

Arrest

nr. 297 176 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2023 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 oktober 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 7 december 2018 het grondgebied binnen met een visum gezinshereniging in functie van haar vader. Op 24 mei 2019 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart, die steeds werd verlengd tot en met 24 mei 2023.

Op 12 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*), aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 juni 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: M. (...) K. (...) Voorna(a)m(en): L. (...) Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene reisde op 07/12/2018 naar België met een D-visum B11 in op basis van gezinshereniging met haar vader, dhr. M. (...) M. (...) A. (...) (RR (...), hierna de referentiepersoon). Betrokkene werd op 24/05/2019 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 15/05/2020. Deze verblijfskaart werd telkens jaarlijks verlengd tot en met 24/05/2023.

Op 02/05/2022 heeft onze dienst een mail ontvangen van de gemeente met de melding dat betrokkene niet meer zou samenwonen met de referentiepersoon. Uit nazicht van het Rijksregister bleek effectief dat zij niet meer samenwoonde met de referentiepersoon sinds 02/07/2022. Ook na een recente consultatie van de gegevens uit het Rijksregister blijkt dat er al geruime tijd en tot op heden geen samenwoning meer is met de referentiepersoon. Sinds 07/02/2022 woont betrokkene bij haar partner, dhr. S. (...) Z. (...) M. (...) (RR (...)) - ook gekend als A. (...) Z. (...)).

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art.11, §2, eerste lid, 2e beëindigd worden.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 24/05/2019, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art.11, §2. Nergens in het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Onze dienst startte een onderzoek om de reden van de ontbrekende samenwoning te achterhalen. Op 13/07/2022 maakte onze dienst een instructie op. In deze brief werd betrokkene ingelicht dat onze dienst o.w.v. de toenmalige ontbrekende samenwoning de verblijfsmachtiging overwoog in te trekken. Immers: de wetgeving (artikel 10 §1) stipuleert: 'Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven (...) 4°, tweede streepje: hun kinderen die met hem komen samenleven [...]. Verder stond het betrokkene vrij om alle documenten in het kader van artikel 11 §2 voorlaatste lid over te maken die haar situatie konden kaderen. Dit zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15/12/1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.' Deze instructie werd aangetekend verzonden naar betrokkene op 04/10/2022.

Onze dienst heeft op 24/05/2023 de volgende documenten ontvangen:

- onze instructies dd. 29/05/2020, betekend door betrokkene op 03/07/2020
- onze instructie dd. 13/07/2022 inzake de mogelijke intrekking van haar verblijfsmachtiging, aangetekend verstuurd
- uittreksel van het blanco strafregister van betrokkene dd. 24/05/2023
- 8 rekeninguittreksels op de rekening van de referentiepersoon omtrent stortingen dd. 06/01/2023, 16/02/2023 14/03/2023 en 24/04/2023, allen van ABBV/FGTB en ABW Oost-Vlaanderen

- 3 loonbrieven op naam van de referentiepersoon (A. (...) Z. (...)) van de maanden december 2022, januari 2023 en maart 2023.

Tot op heden hebben wij dus geen andere documenten mogen ontvangen.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene kan onze dienst zich enkel baseren op de gegevens in het administratief dossier, de voorgelegde documenten en informatie uit het Rijksregister. Hoewel wij duidelijk in onze instructie dd. 13/07/2022 aanhaalden waarom betrokkene door de ontbrekende effectieve samenwoning met de referentiepersoon niet meer voldeed aan de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijke verblijfsmachtiging, verschaftte zij ons op geen enkele manier informatie over de reden hiervan. Het feit dat betrokkene haar vader en moeder, alsook haar broers en zussen hier gevestigd zijn met een geldig verblijfskaart en dus legaal in België, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Onze dienst beweert dus niet dat er absoluut geen banden kunnen zijn met de referentiepersoon, haar ouders, en/of haar broers en zussen. Het feit dat betrokkene ging samenwonen met haar partner geeft ons geen informatie over de gezinsband met de referentiepersoon, ouders, en broers/zussen. Het is voor onze dienst dus volstrekt onduidelijk wat de mogelijke band met hen dan wel exact inhoudt. Niets daarvan wordt voorgelegd. Indien zij dit had willen invoeren, had zij dit moeten staven, wat betrokkene naliet te doen. Gezien het voor onze dienst volstrekt onduidelijk is wat de -mogelijke- band met de referentiepersoon, ouders, broers/zussen kan inhouden, achten wij het geen buitensporige maatregel en dus aannemelijk dat de verblijfsmachtigingen niet meer worden verlengd. Wij kunnen immers enkel concluderen dat de gezinsband met de referentiepersoon etc. niet van die aard kan zijn waarop wij kunnen beslissen om haar verder te machtigen tot verblijf op basis van gezinshereniging art.10. Van 22/01/2019 t.e.m. 05/09/2019 woonde zij met de andere gezinsleden kort samen met ene J. (...) A. (...). Het is voor ons niet duidelijk wat de precieze band/relatie was met deze persoon, noch verklaart dit welke band er mogelijk nog zou kunnen bestaan. Ook dit doet geen afbreuk aan onze vaststelling.

Op basis van de gegevens in het Rijksregister ging betrokkene samenwonen met haar partner op het moment dat zij 19 jaar oud was. Er werd nochtans vooraf in onze instructie dd. 29/05/2020 duidelijk gestipuleerd dat samenwoning met de referentiepersoon (zijnde haar vader) een belangrijke vereiste is om haar verblijfsmachtiging op basis van gezinshereniging art.10 te behouden. Het feit dat zij deze instructie op 03/07/2020 betekende en wel degelijk op de hoogte moest zijn geweest van deze voorwaarde, laat ons concluderen dat zij de bewuste keuze maakte om deze voorwaarde naast haar neer te leggen. Tot op heden is dat trouwens het geval. Het feit dat de gemeente alsnog verkeerdelijk in 2022 haar verblijfsmachtiging verlengde tot 24/05/2023, doet eveneens geen afbreuk aan het feit dat zij sinds februari 2022 en tot op heden niet meer voldoet aan haar verblijfsvoorwaarden.

Betrokkene legt enkele stukken voor inzake de bestaansmiddelen van haar partner. Op basis van deze informatie zou haar partner van januari 2023 t.e.m. april 2023 werkloosheidsuitkeringen hebben ontvangen. Deze stukken zijn niet die aard om haar op basis hiervan zomaar verder te machtigen tot verblijf. Het voorgelegde blanco strafregister van betrokkene wijzigt niets aan onze conclusie. Dit zijn geen bewijzen van een bijzondere band of integratie met België.

Op basis van de informatie uit het dossier was betrokkene tijdens het lopende onderzoek naar hun huwelijksaanvraag hoogzwanger en zou het (mogelijk gemeenschappelijke) kind van betrokkene en haar partner geboren zijn in januari 2023. Op basis van de info uit het Rijksregister gaat dit over M. (...) K. (...) H. (...) ("(...)). Wij lezen in de weigeringsbeslissing om het huwelijk te registreren ook nog 'dat het niet duidelijk is of mijnheer [de partner] de biologische vader is/kan zijn van het kind'. Het feit dat betrokkene en haar partner hoogstwaarschijnlijk een gemeenschappelijk kind hebben, doet geen afbreuk aan de basis van de verblijfsvoorwaarden van betrokkene. Er werden geen (laat staan overtuigende) elementen naar voor gebracht die getuigen dat dit kind in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten verder machtigen tot verblijf. Meer zelfs: op 22/12/2020 werd door Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar partner herbevestigd. Gezien er geen elementen naar voor worden gebracht waarom een reis naar het buitenland onmogelijk zou zijn, achten wij het een redelijke overweging dat betrokkene, idealiter samen met hun kind, haar partner kan vervoegen bij de terugreis naar het buitenland. Het kind is nog zeer jong en kan zo ten alien tijde in de nabijheid van betrokkene verblijven. Zo blijft de gezinsband behouden.

Wij achten het geen buitensporige maatregel dat zij, samen met haar partner en hun kind, elders hun leven kunnen verderzetten. Bijgevolg acht onze dienst het aangewezen dat zij zich tijdelijk naar het buitenland verplaatst. Er worden ook geen mogelijke kwetsbaarheden van betrokkene voorgelegd waarmee onze dienst rekening kan houden. Niets uit het dossier geeft aan dat betrokkene zorg behoeft van haar ouders en alle andere gezinsleden. Ook het omgekeerde blijkt eveneens niet, althans niet op basis van de gegevens in het administratieve dossier. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk ook in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien zij dat wenst) in nauw contact te blijven met haar ouders en broers en zussen/gezinsleden.

Betrokkene is nog geen 5 jaar in België. Het is dus ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Betrokkene is meerderjarig maar wel nog jong. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom zij niet meer zou kunnen aarden op een andere plek en/of in het land van herkomst. Zij reisde naar België toen zijn 16 jaar oud was. Betrokkene heeft dus haar kindertijd en een deel van haar jeugd doorgebracht in Afghanistan. Zij doorliep een groot deel van haar school in Afghanistan en het lijkt ons zeer waarschijnlijk dat zij nog steeds de taal machtig is. Gezien haarleeftijd en die van haar partner is het volgens onze dienst mogelijk dat zij in staat is om ergens anders een leven op te bouwen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"2.1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2023 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster, dat was toegekend op basis van haar verwantschap met haar Afghaanse vader.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat verzoekster sinds 2 juli 2022 niet meer samenwoont met de referentiepersoon en zij samenwoont met haar partner.

Verzoekster zou niet vallen onder de uitzonderingsgrond voorzien in het 4e lid van artikel 11, §2 Vw. en zou nog geen 5 jaar in België verblijven, zodat haar verblijf niet als onoverkomelijk lang kan worden beschouwd waardoor verzoekster geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

Dat een dergelijke beslissing tot intrekking van het verblijf van verzoekster onredelijk is, aangezien verweerder op de hoogte is van het feit dat verzoekster samenwoont met haar Afghaanse partner, met zij religieus gehuwd is en zij een huwelijksaangifte heeft gedaan en wiens procedure om te huwen thans hangende is voor de familierechtbank.

Verzoekster heeft bovendien samen met haar partner een dochtertje en heeft dus de aanwezigheid nodig van haar moeder en andere familieleden om haar te helpen met de opvang en opvoeding van haar kind.

Verzoekster woont dan ook niet samen met haar gezin, maar heeft wel dagelijks contact met hen en verblijft een zeer groot deel van de tijd bij haar ouders en broers en zussen, zodat zij in se enkel op papier gescheiden woont van de referentiepersoon.

Hoewel artikel 10 Vw. voorziet dat er een gezamenlijke vestiging dient te zijn, is verzoekster wel degelijk in de praktijk nog gevestigd met haar gezin, maar woont zij deels apart met haar partner.

De familiebanden in Afghanistan zijn echter dermate sterk dat families meestal samenwonen, ook al zijn zij gedomicilieerd op een afzonderlijk adres.

Bijgevolg is de bestreden beslissing dan ook onredelijk en houdt een schending in van artikel 11, §2 Vw.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt waar gesteld wordt dat het voor verweerder niet duidelijk is wat de gezinsband is tussen verzoekster en haar ouders, broers en zussen en verzoekster daarvan niets heeft voorgelegd.

Indien verweerder van oordeel was dat bepaalde stukken in het dossier van verzoekster ontbraken teneinde zich een volledig oordeel te kunnen vormen van de gezinsbanden die verzoekster heeft, diende verweerder verzoekster uit te nodigen bijkomende documenten voor te leggen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoekster door enerzijds geen bijkomende stukken op te vragen bij verzoekster, doch anderzijds te beslissen dat geen onderzoek kon gebeuren naar de toepassing van artikel 8 EVRM wegens het gebrek aan stukken.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.3.

Conform artikel 11, al. 2 Vw. kan de minister of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 Vw. toegelaten werd tot een verblijf in het rijk, niet meer het recht heeft om in het rijk te verblijven wanneer de vreemdeling niet meer aan een van de in artikel 10 Vw. voorwaarden voldoet.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, voorlaatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de aard en hechtheid van de gezinsband, en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Door deze paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van een derdelander van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoekster woonde immers meer dan 3 jaar samen met haar gezin, doch is apart gaan wonen nadat zij religieus gehuwd is met haar partner en heeft inmiddels ook een kindje in België.

Verzoekster verblijft nog dagelijks in het gezin van haar ouders en heeft bovendien niemand meer in het land van herkomst. Alle gezinsleden van verzoekster wonen immers in België en beschikken over een verblijfsrecht alhier. In Afghanistan rest verzoekster dan ook niets of niemand meer.

Bovendien zijn verzoekster en haar partner verwickeld in een procedure voor de familierechtbank teneinde de toestemming te bekomen ook officieel met elkaar te kunnen huwen.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoekster per se diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoekster, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 11 Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 11 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 11 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een derdelander, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de aard en hechtheid van de gezinsband, en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoekster, doch vroeg aan verzoekster niet de noodzakelijke informatie op die nodig was voor een correcte beoordeling van haar dossier. Het feit dat verzoekster niet meer samenwoont met haar familie, doch thans een nieuw gezin vormt met haar partner en kindje, impliceert geenszins dat er geen sprake meer zou zijn van sterke familiebanden met haar ouders en broers en zussen.

Bovendien heeft de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden met het feit dat de gehele familie van verzoekster in België verblijft en haar in Afghanistan niets of niemand meer rest.

Dat verweerder dan ook op een onredelijke wijze geoordeeld heeft dat verzoekster naar Afghanistan kan terugkeren, aangezien ze minder dan 5 jaar in België woont.

Verzoekster is echter op 16-jarige leeftijd naar België gekomen en was in Afghanistan als vrouw hoofdzakelijk aan huis gekluisterd, zodat zij weinig culturele of sociale banden heeft met haar land van herkomst.

Verzoekster is dan ook pas echt beginnen leven van zodra zij in België woonde. In Afghanistan rest er verzoekster dan ook niks.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden en dan ook artikel Vw. schendt.”

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat verzoekster reeds vier jaar in België verblijft, haar ganse familie in België verblijft en ook haar partner en kind in België verblijven.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekster betekende beslissing, verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar partner, kind en ganse familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar partner hebben al lange tijd een relatie, zijn religieus gehuwd en hebben samen een kindje. Voorheen woonde verzoekster samen met haar ouders en broers en zussen, die allen een verblijfsrecht in België hebben, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar partner, kind en familie en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar gezin en familie teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wil tenslotte verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn “familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen) in onderhevig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde”, geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.8373 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling (“het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt”) geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.3 Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad bemerkt dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht van verzoekster moet worden beëindigd omdat ze niet langer een gezinsleven met de referentiepersoon onderhoudt. Verweerder stelt vast dat verzoekster sinds 2 juli 2022 niet meer samenwoont met de referentiepersoon, doch wel met haar Afghaanse partner. Uit de stukken die bij

verzoekster werden opgevraagd, kan volgens verweerder niet worden afgeleid welke gezinsband er al dan niet nog zou bestaan met de referentiepersoon.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. (...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft beslist dat verzoekster niet meer het recht heeft tot een verblijf in het Rijk daar zij, overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd, onderhoudt. Hiervoor wordt verwezen naar het feit dat ze niet meer samenwoont met de referentiepersoon maar in plaats daarvan samenwoont met haar partner. In het verzoekschrift worden deze vaststellingen niet betwist.

Verzoekster betoogt dat de intrekking van haar verblijfsrecht omwille van een gebrek aan samenwonen met de referentiepersoon, onredelijk is aangezien ze sedertdien samenwoont met haar Afghaanse partner, met wie ze religieus gehuwd stelt te zijn, en hun procedure om te huwen thans hangende is bij de familierechtbank. Ze wijst er eveneens op dat ze samen een dochter hebben. Tenslotte stelt verzoekster dat ze geen familie meer heeft in haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing weldegelijk rekening heeft gehouden met deze elementen. Hij motiveert immers:

“Op basis van de informatie uit het dossier was betrokkene tijdens het lopende onderzoek naar hun huwelijksaanvraag hoogzwanger en zou het (mogelijk gemeenschappelijke) kind van betrokkene en haar partner geboren zijn in januari 2023. Op basis van de info uit het Rijksregister gaat dit over M. (...) K. (...) H. (...) (°(...)). Wij lezen in de weigeringsbeslissing om het huwelijk te registreren ook nog ‘dat het niet duidelijk is of mijnheer [de partner] de biologische vader is/kan zijn van het kind’. Het feit dat betrokkene en haar partner hoogstwaarschijnlijk een gemeenschappelijk kind hebben, doet geen afbreuk aan de basis van de verblijfsvoorwaarden van betrokkene. Er werden geen (laat staan overtuigende) elementen naar voor gebracht die getuigen dat dit kind in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten verder machtigen tot verblijf. Meer zelfs: op 22/12/2020 werd door Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar partner herbevestigd. Gezien er geen elementen naar voor worden gebracht waarom een reis naar het buitenland onmogelijk zou zijn, achten wij het een redelijke overweging dat betrokkene, idealiter samen met hun kind, haar partner kan vervoegen bij de terugreis naar het buitenland. Het kind is nog zeer jong en kan zo ten alien tijde in de nabijheid van betrokkene verblijven. Zo blijft de gezinsband behouden.”

Verweerder erkent dat verzoekster samen met haar Afghaanse partner een gezin vormt en een dochtertje heeft. Er wordt tevens gewezen op het lopende onderzoek naar hun huwelijksaanvraag. Verweerder motiveert daaromtrent dat deze elementen echter geen afbreuk doen aan de basis van de verblijfsvoorwaarden, met name dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd indien er tussen verzoekster en de referentiepersoon die vervoegd werd, geen werkelijk gezinsleven meer bestaat. De omstandigheid dat verzoekster een eigen gezin heeft gestart en met haar gezin op een ander adres verblijft dan de referentiepersoon, kan er niet toe leiden dat ze niet meer moet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden zoals gesteld in de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet. Dit element op zich laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing daarom kennelijk onredelijk zou zijn.

Wat betreft het gebrek aan samenwonen met de referentiepersoon, stelt verzoekster het volgende. Ze erkent dat ze niet samenwoont met haar gezin, doch dat ze wel dagelijks contact met hen heeft. Ze verblijft naar eigen zeggen ook een zeer groot deel van de tijd bij haar ouders. Volgens verzoekster woont ze ‘enkel op papier’ gescheiden van de referentiepersoon, haar vader, terwijl ze in de praktijk weldegelijk nog gevestigd is met haar gezin.

De Raad kan enkel vaststellen dat dit geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster werd op 13 juli 2022 uitdrukkelijk verzocht om meer toelichting te verschaffen omtrent haar gezinssituatie. In de instructie die aan verzoekster werd overgemaakt, staat bijvoorbeeld het volgende: *“Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht*”. Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder mede informeerde naar de gezinsbanden die verzoekster nog heeft met de referentiepersoon. Daaropvolgend maakte verzoekster een uittreksel van haar blanco

strafregister, acht rekeninguittreksels en drie loonbrieven over. Verzoekster toont niet aan dat zij verweerder nog andere informatie of bijkomende stukken heeft overgemaakt. Verweerder moet worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat het op basis van de voorgelegde stukken volstrekt onduidelijk is wat de mogelijke band met haar gezin nog inhoudt. Er worden immers geen stukken daaromtrent voorgelegd. Verweerder motiveert dan ook terecht: *“Onze dienst beweert dus niet dat er absoluut geen banden kunnen zijn met de referentiepersoon, haar ouders, en/of haar broers en zussen. Het feit dat betrokkene ging samenwonen met haar partner geeft ons geen informatie over de gezinsband met de referentiepersoon, ouders, en broers/zussen. Het is voor onze dienst dus volstrekt onduidelijk wat de mogelijke band met hen dan wel exact inhoudt. Niets daarvan wordt voorgelegd. Indien zij dit had willen inroepen, had zij dit moeten staven, wat betrokkene naliet te doen. Gezien het voor onze dienst volstrekt onduidelijk is wat de -mogelijke- band met de referentiepersoon, ouders, broers/zussen kan inhouden, achten wij het geen buitensporige maatregel en dus aannemelijk dat de verblijfsmachtigingen niet meer worden verlengd. Wij kunnen immers enkel concluderen dat de gezinsband met de referentiepersoon etc. niet van die aard kan zijn waarop wij kunnen beslissen om haar verder te machtigen tot verblijf op basis van gezinshereniging art.10”*.

De Raad concludeert dat verweerder op grond van de vaststellingen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoekster niet of niet meer een werkelijk gezinsleven onderhoudt met de referentiepersoon. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de concrete situatie aangaande de gezinsband van verzoekster met de referentiepersoon. Verzoekster toont niet aan dat verweerder met bepaalde hem gekende elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar verzoekster voorhoudt dat verweerder haar bijkomend had moeten uitnodigen de ontbrekende stukken over te maken, kan ze niet worden gevolgd. In het kader van de wederkerigheid van het zorgvuldigheidsbeginsel, rust er op verzoekster immers een meldings-, informatie- en medewerkingsplicht. Het is haar eigen verantwoordelijkheid om alle pertinente en nodige informatie kenbaar te maken wanneer verweerder haar op 13 juli 2022 verzoekt om meer uitleg te verschaffen omtrent haar gezinssituatie aangezien er een onderzoek naar de eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht is gestart. Het komt niet aan verweerder toe om nadien op eigen initiatief nog bijkomende stukken op te vragen.

Hoewel verweerder inderdaad een discretionaire bevoegdheid toekomt bij het nemen van een beëindigingsbeslissing met toepassing van artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden ontkend dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom verweerder *in casu* van oordeel is dat verzoeksters verblijfsrecht moet worden beëindigd. Hij heeft alle pertinente elementen aangeduid en onderzocht en is daarbij op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze tot de vaststelling gekomen dat haar verblijfsrecht moet worden beëindigd overeenkomstig artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog dat niet zou zijn gemotiveerd waarom de beëindiging van haar verblijf zich *per se* opdringt, is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster aanvoert dat zij op 16-jarige leeftijd naar België is gekomen en geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst, merkt de Raad op dat verweerder ook daaromtrent heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Betrokkene is nog geen 5 jaar in België. Het is dus ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Betrokkene is meerderjarig maar wel nog jong. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom zij niet meer zou kunnen aarden op een andere plek en/of in het land van herkomst. Zij reisde naar België toen zij 16 jaar oud was. Betrokkene heeft dus haar kindertijd en een deel van haar jeugd doorgebracht in Afghanistan. Zij doorliep een groot deel van haar school in Afghanistan en het lijkt ons zeer waarschijnlijk dat zij nog steeds de taal machtig is. Gezien haarleeftijd en die van haar partner is het volgens onze dienst mogelijk dat zij in staat is om ergens anders een leven op te bouwen”*. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die deze motivering kan ontkrachten. Ze legt geen enkel bewijs voor dat ze in Afghanistan geen familieleden, noch bepaalde sociale of culturele banden meer zou hebben. Het enkele feit dat ze als 16-jarige het land verliet, is daartoe niet afdoende.

Tenslotte voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst naar haar partner en hun gemeenschappelijk kind, maar ook naar haar ouders, broers en zussen die in België verblijven. Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met haar partner en hun vermoedelijk gezamenlijk kind. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoekster geeft zelf aan dat ze op eigen benen wil staan en als jongvolwassene alleen wil wonen met haar partner. Verder ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar ouders of tussen verzoekster en haar meerderjarige broers en zussen bestaat. Er wordt bijgevolg niet aangetoond dat verzoekster met haar ouders en haar broers en zussen een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt verder enkel nog onderzocht in het licht van het gezinsleven tussen verzoekster en haar partner en kind.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (cf. EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (cf. EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (cf. EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (cf. EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekster wordt beëindigd op grond van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het kan verder niet worden betwist dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie en de bescherming van de openbare orde

De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het bestaande gezins- en privéleven van verzoekster in België, namelijk met haar minderjarig kind en haar partner. Verweerder motiveert dat er geen elementen worden voorgelegd waaruit blijkt dat haar kind in een danig kwetsbare situatie zou terechtkomen waardoor alsnog zou moeten worden besloten dat verzoekster verder tot een verblijf moet worden gemachtigd. Hij wijst er ook op dat aan verzoeksters Afghaanse partner op 22 december 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten werd herbevestigd. Verweerder stelt dat er geen elementen naar voor worden gebracht waarom een reis naar het buitenland onmogelijk zou zijn, waardoor hij het redelijk acht dat verzoekster samen met haar kind en haar partner naar het buitenland kunnen reizen. Het kind is daarenboven ook nog zeer jong en kan ten allen tijde bij haar ouders verblijven. De gezinsband blijft dan ook behouden. Verweerder acht het niet buitensporig dat verzoekster haar leven met haar partner en haar kind elders kan verderzetten. Verzoekster maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat deze motieven en de gevoerde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zou zijn.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN